

У якому Сньюфрід передчуває низку вкрай хвилюючих подій. Хоча йому, звісно, більше до душі спокій.

Там, де на берегах річки пологі пагорби терлися боками в затінку велетенських гір, де вівці мирно паслися поряд із козами, а водоспади скидали буруни в глибокі плеса, де навесні повітря аж загусало від пахощів розквітлих дерев, а взимку панувала цілощодавня тиша, де щонеділі зранку відзвонювали церковні дзвони, — там лежала Лугова долина.

Звісно, вона й досі існує. Та не забувайте, що часи, коли відбувалася наша історія, минули давно, ох, навіть дуже давно. І якщо ви сьогодні туди прийдете, то, мабуть, побачите, що відтоді збереглося небагато.

У давнину люди мешкали тут по малих і ще менших селах, які, немов перли в намисті, тулились одне до одного попід схилами.

Одразу при вході в долину жив Сньофрід. Але не дуже близько до людей. Не те щоби він мав щось проти них. Просто люди могли добряче набридати, і взагалі Сньофрід любив самоту. Отакий він був.

До речі, він був сньофрідом на ім'я Сньофрід. Адже ці істоти траплялися так страшенно рідко, що жоден сньофрід за життя не зустрічав іншого. Тому всі зазвичай брали собі однакове ім'я — так простіше.

Герой нашої історії мешкав у нірці під величезним каменем. Ми з вами, напевне, нічого там не розгледіли б — хіба яку заглибину в ґрунті. Насправді ж то була надзвичайно зручна нірка і взагалі єдина на світі домівка, яку Сньофрід міг собі уявити.

Улітку в ній панувала приємна прохолода, взимку — тепло, і, як пригадував Сньофрід, туди жодного разу не затікав дощ. До того ж просто під дверима булькотів, вигравав і переливався гірський струмок. Насправді там було жабі по коліна, та завдяки йому Сньофрід завжди мав свіжу воду для своєї вівсянки.

О, про це я конче мушу вам розповісти! Сньофрід полюбляв вівсянку і їв лише її. Ну, хіба ще жмсеньку чорниці. Авжеж, стиглі ягоди також йому смакували. Але вівсянку він любив. Для нашої історії це не надто важливо, просто такий він був.

Отже, в нірці нашому героєві жилося дуже добре. Там у нього були своя грубка, столик зі свічкою і плетений кошик, де він спав. Ні на що інше місця не залишалось — але він нічого іншого й не потребував, бо сам був невеличкий. Більшості з нас

дістав би хіба до коліна. Та й то не кожному! Втім, його все влаштувало.

Сньофрід мало на що жалівся — можливо, бо загалом дуже зрідка з кимось розмовляв. Тому його вважали трохи диваком, навіть відлюдником.

Але це все, звичайно, дурниці.

Сньофрід не був ні тим, ні тим, а просто вважав, що говорити треба, коли справді маєш що сказати.

Кожен новий день був схожий на попередній. Це йому також подобалося, й нічого міняти він не хотів.

Прокинувшись, наш герой виходив надвір зібрати трохи хмизу для грубки. Збирати було нескладно, адже всюди лежали сухі патики й гілочки.

Потім добре натошлював грубку, брав казанка і йшов по воду.

Тепер ви напевне зрозуміли, як зручно мати струмок під боком. Там Сньофрід одразу ж умивався, бо інакше по-справжньому не прокинувся б, мабуть, і до вечора.

Після цього ставив казанок на грубку, кидав туди велику ложку вівсянки і, помішуючи, чекав,

поки вариво перетвориться на смачну липку кашу.

Ії він з'їдав у нірці або, якщо погода була гарна, надворі — й спокійно, неквапом розплановував, як проведе решту дня.

Загалом Сньофрід намагався не відходити далеко від дому. Заночувати деінде взагалі було для нього неймовірною річчю. Забагато неспокою. А неспокій йому аж ніяк не треба, красно дякую.

Та часом він таки вибирався в ліс, щоби набирати соснових шишок — адже ті так гарно пахнуть, коли горять! Або тюпав до когось із селян по козяче молоко. Одна його крапля робила з вівсянкою дива!

Щонеділі Сньофрід слухав у долині прекрасну музику, яка стиха долинала з-за товстих дверей церкви, а якщо потім зустрічав знайомого і не мав іншого виходу — навіть заводив коротеньку розмову.

Та варто було сонцю сховатися за гору —

і Сньофрід укладався в кошик. А в Луговій долині темніє рано.

Власне, так (або якимось подібно) мипав майже кожен день. Майже!

А це значить, як ви вже здогадуєтеся, що одного особливого дня все раптом пішло інакше.

До речі, це сталося у четвер, і ранок був цілком звичайний. Сньофрід вийшов із нірки по дрова, підняв із землі кілька гілок і побачив під ними товстеньке поліно. Старезне й сухе, мов кістка. Воно ж горітиме, як той трут! (Авжеж, ви, мабуть, знаєте, що трут роблять зі спеціального деревного гриба-трутовика, який, коли його висушити й підпалити, горить — га, власне, як трут!)

Утім, повернімося до історії. Сньофрід патужно підійняв поліно — і леле, з-під нього вишмигнув хтось маленький і блискавично сховався під кущ чорниці!

Спершу Сньофрід подумав, що це кобольд. Вони тут траплялися часто й були нівроку пронозами. Та коли знайда несміливо вистромив носа,

